

Ko se je mama vrnila jesenskega dne od pogreba, je prebrala drobno, s tresočo roko napisano oporoko svoje hčerke. Ni ji zapustila zlata, ne srebra, ne draguljev, ne cekinov. A več kot bi bilo vse to, so bile materi drage zadnje besede umirajočega otroka. Konci iskrenih besedi o neminljivi hvaležnosti in vroče prošnje za materinsko molitev so bile zapisane še besede, ki se beró danes na njenem grobnem spomeniku:

»Cvetela sem, pa kmalu sem zvenela,
zvenela sem, da lepše bi cvetela.«

ra

Vekomir:

Jeseni.

Leno in počasi
težke se meglé
vlačijo čez gozde
in poljé.

Kakor da ti gozdi
žalostno ječé
in po svitu jasnem
koprné.

Jaz pa gledam megle,
pa se meni zdi,
kot da vse solzí se
in ihti.

Kakor da te njive,
hribi in nebo
v bóli neizrazni
tiho mró...

Oh, jesenska doba,
doba ti si nad,
toda v tebi človek
ni več mlad.

